

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1900	Κυριακὴ Η' Ματθαίου (Μαθ. 14,14-22) 26 Ἰουλίου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Ἄνθρωπον ζητῶ!»

«Ἐρημός ἐστιν ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα ἤδη παρήλθεν» (Μαθ. 14,15)

Περὶ τῆς ἐρήμου ὀμιλεῖ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, **περὶ ἐρήμου** θὰ μιλήσουμε κ' ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου.

Τί εἶνε μία ἔρημος; Ὅλοι γνωρίζουμε· εἶνε μία περιοχὴ ποὺ δὲν ἔχει δέντρα, σκιά, νερό· δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει ἄνθρωπος ἐκεῖ. Εἶνε μία θάλασσα ὄχι ἀπὸ νερό ἀλλ' ἀπὸ ἄμμο· ὁ ἥλιος καίει τὴν ἄμμο καὶ τὸ θερμομέτρο ἀνεβαίνει μέχρι 60 - 70 βαθμοὺς Κελσίου. Στὴν πατρίδα μας δὲν ἔχουμε τέτοιες περιοχές. Στὴν Ἄφρική, θὰ ἔχετε ἀκούσει, ὑπάρχει ἡ μεγάλη **ἔρημος τῆς Σαχάρας**, ποὺ εἶνε ἐξήντα-ἐβδομήντα-ὀγδόντα φορές μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ χώρα μας.

Ἐρημος! Οἱ στρατιῶτες μας στὴ Μικρασιατικὴ ἐκστρατεία, πρὶν φθάσουν στὸ Σαγγάριο ποταμό, πέρασαν τὴν **Ἄλμυρὰ ἔρημο**. Πόσο ὑπέφεραν ἀπὸ τὴ δίψα τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ πῶς ἔπεσαν στὸ ποτάμι νὰ πιοῦν νερό!

***

Ἄλλὰ στὴν ἔρημο μᾶς μεταφέρει σήμερα καὶ ὁ Κύριος μὲ τὸ εὐαγγέλιο. Σὲ ποιά ἔρημο; Σ' αὐτὴν ποὺ ἐκτείνεται σὲ ἀπόστασι 10 - 15 χιλιομέτρων **πέρα ἀπὸ τὴ λίμνη Γεννησαρέτ**. Ἐκεῖ βρέθηκαν πέντε χιλιάδες ἄντρες. Τί ἦταν αὐτοί, στρατιῶτες; καταδίωκαν κανένα ἐχθρό; τί ζητοῦσαν μέσα στὴν ἔρημο; Κι ὄχι μόνο αὐτοὶ ἀλλὰ καὶ γυναῖκες καὶ παιδιὰ, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἦταν διπλάσιοι ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Ἐνας λαὸς ὀλόκληρος δηλαδή, δεκαπέντε χιλιάδες, βρέθηκαν στὴν ἔρημο. Μὰ τί γύρευαν ἐκεῖ; γιατί ἄφησαν τὰ σπίτια τους; γιατί ἔκλεισαν τὰ μαγαζιά τους; γιατί οἱ μανάδες πῆραν τὰ παιδιὰ στὴν ἀγκαλιὰ καὶ ἔτρεξαν;

Διότι ἐκεῖ ἦταν ἕνας μαγνήτης· ὅπως ὁ μαγνήτης τραβάει μέταλλα, καρφίτσες καὶ βελόνες, ἔτσι μέσα στὴν ἔρημο ἦταν ἕνας μαγνήτης, ὄχι ἀπὸ σίδηρο ἀλλὰ μαγνήτης πνευματικός, **μαγνήτης ὑπέρθειος**, ποὺ τραβοῦσε τὶς ψυχές κοντά του· ἦταν ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Γι' αὐτό, ὅταν ἄκουσαν ὅτι ὁ Χρι-

στός εἶνε στὴν ἔρημο, τ' ἄφησαν ὅλα καὶ πῆγαν κοντά του νὰ τὸν ἀκούσουν.

Κανείς ὅμως δὲν ἔφερε μαζί του **τρόφιμα**. Καὶ στὴν ἔρημιὰ δὲν ὑπῆρχαν ξενοδοχεῖα, ἐστιατόρια, μέσα διατροφῆς. Μόνο **πέντε ψωμιὰ** ὑπῆρχαν καὶ **δύο ψάρια**. Μὰ τί νὰ κάνουν αὐτὰ σὲ τόσο λαό; Κι ἀπὸ ἕνα ψίχουλο νὰ ἴπαιρνε καθένας, δὲν ἔφταναν γιὰ τόσες χιλιάδες στόματα. Ἐκεῖ χρειάζονταν τόνοι· θὰ ἴπρεπε νὰ ῥθῃ ἕνα καράβι ἢ ἕνας σιδηρόδρομος μὲ βαγόνια, γιὰ νὰ τραφεῖ ἐκεῖνος ὁ κόσμος.

Καὶ ὅμως τί λέει τὸ εὐαγγέλιο; **Μὴ φοβᾶστε** γιὰ τὸ λαό, γιὰ τὴν κοινωνία, γιὰ τὸ σπίτι, ὅταν ἐπάνω του ἔχη ἀπλωμένα τὰ χέρια του ὁ Χριστός. Ὅπου ἀπλώνει ἐκεῖνος τὰ εὐλογημένα χέρια του, καὶ τὸ χῶμα γίνεται χρυσάφι.

Ὁ Χριστὸς ἐκεῖ στὴν ἔρημο **ἔστρωσε τραπέζι!** Δὲν ὑπῆρχαν βέβαια σεργίτσια πολυτελείας, χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κουτάλια καὶ πιρουνία, τραπεζομάντηλα μεταξωτὰ· κάθισαν κάτω στὸ χῶμα τῆς γῆς, «*πρασιαὶ πρασιαὶ ἀνὰ ἑκατὸν καὶ ἀνὰ πενήκοντα*» (Μάρκ. 6,40). Καὶ μετὰ -ἄς μὴ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἐμεῖς πιστεύουμε- ὁ Χριστὸς πῆρε τὰ πέντε ψωμιὰ καὶ τὰ δύο ψάρια, τὰ εὐλόγησε, τὰ ἔκανε κομμάτια καὶ τὰ ἔδωσε στοὺς μαθητὰς του, κι αὐτοὶ στοὺς ἀνθρώπους. Μοίραζαν, μοίραζαν· σὰν ποτάμι, σὰν θάλασσα ποὺ δὲν στερεύει, ἔτσι τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ δὲν σταμάτησαν νὰ δίνουν. Καὶ ἔφαγαν τόσες χιλιάδες ἄνθρωποι, χόρτασαν, καὶ ἔμειναν καὶ περισσεύματα.

Περίεργο σοῦ φαίνεται; δὲν τὸ πιστεύεις τὸ θαῦμα αὐτό; Μὰ **κάθε χρόνο ὁ Χριστὸς τὸ ἐπαναλαμβάνει**, στρώνει τραπέζι. Κάθε χρόνο ὁ γεωργὸς παίρνει τὸν σπόρο καὶ τὸν σπέρνει μέσα στὴ γῆ, στὴν ἴδια γῆ ποὺ ἔθρεψε τὸν πατέρα μου, τὸν παπποῦ μου, γενεές καὶ γενεές· ἀπὸ ἑκεῖ μέσα βγαίνουν ὅλα· τὸ σιτάρι, τὸ καλαμπόκι, ὅλα τὰ δέντρα καὶ οἱ καρποί. Μεγάλο μυστήριον. Ἄς ἔρθουν οἱ γεωπόνοι νὰ

τὸ ἐξηγήσουν ἢ ἄς φτειάξουν μιὰ χούφτα χῶμα· ἀπὸ τὸ χῶμα βγαίνουν ὅλα καὶ στὸ χῶμα ἐπιστρέφουν ὅλα, καθὼς καὶ ἐμεῖς κατὰ τὸ σῶμα· «Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση» (Γέν. 3,19). Βλέπεις πῶς τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς ἐρήμου ἐπαναλαμβάνεται κάθε χρόνο στὴ γῆ;

* * *

Ἄλλα τώρα, ἀδελφοί μου, θέλω νὰ σᾶς πῶ κάτι ἄλλο, καὶ μὴ φανῆ παράξενο· **καὶ ἐμεῖς εἴμαστε σὲ ἔρημο**· τὸ καταλάβατε; –Μπᾶ, τί εἶν' αὐτά; πῶς εἴμαστε σὲ ἔρημο, ἀφοῦ ζοῦμε σὲ κατοικημένες περιοχές, ποῦ βλέπεις ἔρημο;

Δὲν ἐννοῶ φυσικὴ ἔρημο· ἐννοῶ μία ἄλλη, **ψυχικὴ ἔρημο**. Ἡ φυσικὴ ἔρημος δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν ἔλλειψι νεροῦ· ἡ ψυχικὴ ἔρημος, ποῦ εἶνε χειρότερη, δημιουργεῖται ἀπὸ ἄλλη ἔλλειψι, ποῦ προκαλεῖ ἄλλη δίψα.

Τί διψάει ἡ ψυχὴ; **Διψάει κυρίως τὸ Θεό**. Γι' αὐτὸ ὁ ψαλμῶδὸς λέει· «*Ἐδίψησέ σε ἡ ψυχὴ μου, ποσαπλῶς σοι ἡ σὰρξ μου ἐν γῆ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ*» (Ψαλμ. 62,2). Διψάει τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου, τὴν ἀλήθεια του, τὴ χάρι του, τὴν εὐλογία του, τὸ ἔλεός του.

Τί ἄλλο διψάει ὁ ἄνθρωπος καὶ δὲν τὸ ἔχει σήμερα; τί διψάει ὁ πατέρας, ἡ μάνα, τὸ παιδί, ὁ Ἕλληνας, ὁ φτωχὸς κι ὁ πλούσιος, ὁ καθένας; Μιὰ δίψα νιώθουν μέσα στὴν ἀπέραντη ἔρημο· **διψοῦν ἀνθρωπιά**, ἀγάπη, ἐλπίδα, εὐγενῆ αἰσθήματα. Καὶ γιὰ νὰ τὸ κάνω περισσότερο κατανοητό, ἀναφέρω ἕνα ἀνέκδοτο, ποῦ ὅλοι σας λίγο - πολὺ τὸ γνωρίζετε.

Στὴν Ἀθήνα, στὰ πρὸ Χριστοῦ χρόνια, παρουσιάστηκε ὁ **Διογένης**. Αὐτὸς ἔβλεπε τὴν ἀδικία, τὴν ἀρπαγή, τὴν ἐκμετάλλευσι, τὴν ὑπερηφάνεια, τὴν ἀπανθρωπία, ὅλα αὐτά, καὶ ἡ ψυχὴ του ἀντιδρωῦσε. Σπίτι αὐτὸς δὲν εἶχε, φτωχὸς ἦταν. Λοιπὸν τί ἔκανε; Μέρα - μεσημέρι, σὲ ὦρα αἰχμῆς κ' ἐνῶ ὁ ἥλιος ἔκαιγε τὶς πέτρες, ἄναψε ἕνα φανάρι –δὲν ἦταν παλαβός, τὰ εἶχε τετρακόσα– καὶ κρατώντας τὸ διέσχιζε τὴν πόλι λέγοντας· «*Ἀνθρωπον ζητῶ!*». –Ἀνθρωπο ζητᾶς; τοῦ ἔλεγαν· νὰ τόσοι ἄνθρωποι μπροστά σου. Ἄλλ' αὐτὸς ἐπέμενε· –«*Ἀνθρωπον ζητῶ!*». Γύριζε ὅλη τὴν Ἀθήνα καὶ δὲν ἔβρισκε ἄνθρωπο. Τί ἐννοοῦσε; Ὅχι ἄνθρωπο ποῦ νὰ ἔχη ἀπλῶς σῶμα, ἀλλὰ ἄνθρωπο μὲ μεγάλη ψυχὴ καὶ ἀνώτερα φρονήματα· ἄνθρωπο ποῦ νὰ στέκη ψηλά, νὰ αἰσθάνεται εὐγενικά, νὰ ἐλκύεται ἀπὸ τὰ μεγάλα καὶ ὑπέροχα. Δὲν ὑπῆρχε τέτοιος ἄνθρωπος.

Κ' ἐγὼ λοιπὸν σήμερα σὰν κήρυκας κρατῶ ὄχι τὸ φανάρι τοῦ Διογένη ἀλλὰ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο Εὐαγγέλιο, περνῶ μέ-

σα ἀπὸ τὶς τάξεις τῆς κοινωνίας, φωνάζω καὶ λέω· «*Ἀνθρωπον ζητῶ*», **Χριστιανὸν ζητῶ**. Ἀν βρῆτε πουθενὰ ἀληθινὸ Χριστιανό, φέρτε τόν μου νὰ πέσω νὰ τὸν προσκυνήσω, ὅποιος κι ἂν εἶνε. Χριστιανὸν ζητῶ· Χριστιανὸ ὄχι στὴν ταυτότητα, ὄχι στὰ λόγια, ἀλλὰ στὰ ἔργα, στὴν πράξι, στὴν ἐνέργεια, στὶς σκέψεις, στὸ αἶσθημα. Χριστιανὸν ζητῶ, Χριστιανὸ ζητᾶ ἡ κοινωνία.

Μὴ βλέπετε τὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι· τὰ κουστούμια, τὶς χρυσὲς καδένες, τὶς τουαλέττες τῶν Παρισίων, τὰ διπλώματα καὶ τοὺς τίτλους, τὰ βαψίματα καὶ τὰ στολίδια. Ἀν ἀφαιρέσης τὶς **μάσκες** αὐτές, τί μένει; Χίλιες φορὲς ἀνώτερος ἕνας χωριάτης, ἕνας τσοπάνος ποῦ πιστεύει στὸ Θεὸ ἀπὸ ἕναν ἐπιστήμονα ἄπιστο. «*Ἀνθρωπον ζητῶ*»· τὰ ὄρφανὰ ζητοῦν πατέρα, οἱ χῆρες προστάτη, οἱ ἐργάτες ἐργοδότη, οἱ φτωχοὶ βοήθεια· ὁ ἄντρας ζητᾶει γυναῖκα πιστή, ἡ γυναῖκα ἄντρα τίμιο, τὰ παιδιὰ σπίτι - ζεστὴ φωλιά. Ἐρημος, δυστυχῶς, ὁ κόσμος!

Ποῦ κατήντησε ὁ ἐξελιγμένος ἄνθρωπος! ἔγινε θηρίο «ἐπιστημονικό». **Θηρίο** εἶνε ὁ φιλάργυρος, ὁ πλεονέκτης, ὁ θυμώδης καὶ ὀργίλος, ὁ κενόδοξος. Εἶνε ἄνθρωποι αὐτοὶ πού, ἐνῶ χτυπάει ἡ καμπάνα, ἀδιαφοροῦν; Πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο; σοῦ ἔδωσε πόδια ὁ Θεὸς γιὰ νὰ ἴρχεσαι στὴν ἐκκλησιά, κ' ἐσὺ τρέχεις γιὰ τὸ διάβολο· σοῦ ἔδωσε χέρια γιὰ νὰ ἐλεῆς, κ' ἐσὺ ἀρπάζεις· σοῦ ἔδωσε γλῶσσα νὰ τὸν ὑμνῆς, νὰ λὲς, «*Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος σαβαώθ*» (Ἠσ. 6,3· θ. Λειτ.), κ' ἐσὺ τὸν βλαστημᾶς.

Κάποτε ὁ ἄνθρωπος ἦταν χαριτωμένος, ὄντως ἄνθρωπος· «*ἡ χάριεν ἔστ' ἄνθρωπος, ἂν ἄνθρωπος ᾖ*» (Μένανδρος). Ἦταν ἐποχὴ ποῦ ὁ ἄνθρωπος ζοῦσε ἀγγελικά, σὰν «*ἐνσαρκὸς ἄγγελος*» ὅπως ὁ Ἥλιος (ἀπολυτικ.). Τώρα κατήντησε χειρότερος ἀπὸ τὰ θηρία, **σαρκωμένος δαίμονας**, χειρότερος κι ἀπὸ τὸ διάβολο, γιὰ τὸν διάβολο δὲν βλαστημάει τὸ Θεό, ἀκούει τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τρέμει. Ἐρημος ὁ κόσμος ἀπὸ πίστι, ἀπὸ ἀγάπη, ἀπὸ αἰσθήματα εὐγενῆ.

Ἐάν, ἀδέρφια μου, ἐξακολουθήσουμε ἔτσι, τότε θὰ ῥθῃ ὦρα –γράψατέ το– ποῦ μέσα σὲ μιὰ νύχτα **ὁ τόπος θὰ ἐρημώσῃ**. Ἔρχεται ἡμέρα φοβερὰ Κυρίου παντοκράτορος· θὰ πραγματοποιηθῆ ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐα· «*καὶ καταλειφθήσονται πόλεις ἔρημοι*» (βλ. Ἠσ. 24,6-12).

Ἦ Χριστέ, ὦ Παναγιά, ἔλεος στὸν κόσμο. Ἦς ἀπλώσῃ ἀπάνω μας τὰ χέρια του ὁ Χριστὸς ὁ ἑσταυρωμένος, καὶ ἄς τοῦ ποῦμε κ' ἐμεῖς ὅλοι «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**